

MARIANNE EN THEO HOOGSTRAATEN

EEN ONVERWACHTE ONTMOETING HEeft INGRIJPENDE GEVOLGEN.
KAN ISA HAAR EIGEN TOEKOMST NOG BEPALEN?

DANS OM DE TROON

DE CRIME COMPAGNIE

Proloog

NORMANDIË, ALENÇON

VOORJAAR 1051

Voorzichtig duwde Brigitte de huiden waaronder ze zich had verstopt een beetje van zich af. Ze had al een tijd niets meer gehoord. Waren ze echt weg, of was toch ergens een soldaat achtergebleven?

Ze durfde nauwelijks adem te halen en al helemaal niet te kijken. Maar haar blik werd als vanzelf naar het lichaam voor haar op de vloer getrokken. Snel kneep ze haar ogen dicht. Het hielp niet, want daardoor drongen de verschrikkelijke beelden die ze wilde verdringen juist haar hoofd weer binnen: soldaten die de deur intrapten en Lenette, haar oudere zus, en haar moeder naar buiten sleepten. Haar vader die een wanhopige poging deed om hen tegen te houden, maar geen schijn van kans had. Ze drukte haar handen stevig tegen haar oren om zijn ijzinglekkende geschreeuw niet opnieuw te hoeven horen. De soldaten hakten zijn handen en voeten af en lieten hem hulpeloos achter. Die straf had hertog Willem van Normandië alle burgers in de stad in het vooruitzicht gesteld als ze de gelooidie dierenhuiden, die aan de stadsmuren waren opgehangen, niet onmiddellijk weghaalden en zich overgaven. Iedereen in de stad wist dat.

In de verte klonk af en toe nog geschreeuw, maar dichters-

bij werd het stiller. Het begon ook te schemeren. Wat moest ze doen? Ze wilde hier weg en nooit meer terugkomen. Misschien leefden haar moeder en Lenette nog. De soldaten zouden toch niet iedereen zo wreed hebben gestraft? De mannen in de stad hadden hertog Willem beledigd door die huiden op te hangen. De vrouwen en kinderen konden daar toch niets aan doen?

Langzaam schuifelde ze langs de muur naar de deuropening en vermeed het om naar het lichaam te kijken. Ze wilde zich haar vader herinneren als de man die dierfiguurtjes voor haar sneed uit overgebleven repen leer; als de leerlooier die haar boven een in de grond ingegraven vat tilde, zodat ze de eikenschorsnippers ook in het midden op de huiden kon uitstrooien.

Buiten klonken voetstappen, gevaarlijk dichtbij, en ze kwamen haar kant op. In plaats van onmiddellijk weer onder de huiden te kruipen, bleef ze doodstil staan, omdat haar benen dienst weigerden. Opeens was het besef dat ze er voortaan alleen voor stond zo overweldigend, dat het haar weinig meer kon schelen wat er met haar ging gebeuren.

De voetstappen stopten bij de deuropening. Er klonk een kreet, daarna gesnik. 'Papa, papa...'

Die stem kende ze als geen andere. Al haar angst en verdriet ontladden zich in het uitschreeuwen van de naam van haar zus. 'Lenette!'

Ze rende naar haar toe en liet zich in haar armen vallen.

'Mama?' vroeg ze na een tijdje, toen de ergste huilbuien over waren.

Lenettes ogen zeiden voldoende.

'Wij zijn gespaard, Brigitte, en daar heeft God een bedoeling mee.'

Ze keek haar zus afwachtend aan. Lenette was jaren ouder dan zij en ze zei wel vaker dingen die ze niet begreep.

'Iemand moet hertog Willem straffen voor wat hij ons heeft aangedaan, iemand van wie hij dat het minst verwacht.'

'Wat bedoel je?'

‘Dat Hij ons heeft aangewezen als Zijn wraakengelen, Brigitte. We moeten niet alleen onze ouders wreken, maar iedereen die hier vandaag is vermoord. Dat zweer ik!’ Lenettes stem klonk ernstig.

‘Ik ook,’ zei Brigitte na een plechtige stilte.

1

NORMANDIË

ZOMER 1064

Opeens stond hij daar, als uit het niets opgedoken. Angstig staarde Isa naar de oever van het meertje waar Donar, haar paard, zo-even nog rustig stond te drinken. Nu keek hij waakzaam naar de man en verloor hem geen moment uit het oog.

Zijn haar was niet opgeschoren, zoals dat van Normandiërs, en zijn maliënkolder was versierd met kleurvlakken. Zijn hand rustte op het gevest van een kort zwaard, dat aan een gordel om zijn middel hing. Hij was naast haar kleren gaan staan, die ze lukraak had neergegooid om snel in het verlokkelijke water te kunnen springen.

Wat kon ze doen? Naakt uit het water komen was vragen om moeilijkheden. Tussen haar kleren lag een gordel met een dolk erin, maar zelfs als ze die op tijd kon pakken, dan nog had ze geen schijn van kans tegen die man.

Bewegingloos stond hij op de oever en staarde naar haar. Hij deed niets, zei niets. Hij hoefde alleen maar te wachten tot ze uit zichzelf naar hem toe kwam. Lang zou dat niet meer duren, want door het koude water begon haar lichaam te verstijven.

Waarom was ze niet doorgereden nadat ze Donar had laten drinken? Hiervandaan was het minder dan twee uur rijden naar

Caen, waar Willem van Normandië met zijn hof verbleef. Werd ze zo gestraft voor haar ijdelheid? Ze had daar per se niet bezweet willen aankomen, met haar gezicht en haar haren grijs van het stof.

Wat nu? De man liep naar de waterkant en ging vlak naast haar paard staan.

‘Als je toch in het water blijft liggen, dan kan ik je paard wel even van je lenen,’ riep hij in een taal die ze moeiteloos verstond.

Zijn woorden gaven haar zo’n schok, dat ze als vanzelf naar de oever begon te zwemmen. Van haar paard bleef hij af! Ze had Donar negen jaar geleden voor haar twaalfde verjaardag van haar oma gekregen, tegelijk met haar dolk.

‘Nou nou, wat een haast opeens,’ riep de man spottend toen ze vaste grond onder haar voeten voelde en hollend de laatste meters naar haar kleren aflegde. ‘Ik zou me maar snel aankleden,’ raadde hij aan terwijl hij haar vrijpostig opnam. ‘Voordat ik me niet meer kan beheersen.’

Haar grootouders spraken vaak in het Engels met elkaar, en zij had die taal als jong meisje spelenderwijs geleerd. Haar oma was in Wessex, in Engeland, geboren, en haar opa in Normandië, als zoon van hertog Richard. Zij was dus een verre nicht van de huidige hertog van Normandië. Dat was alles wat haar oma haar had verteld. Waarom ze nooit aan zijn hof kwamen, had ze er niet bij gezegd. En over haar eigen afkomst had ze ook niets willen vertellen.

Sommige dingen kun je beter niet meteen weten, Isa, dat leeft gemakkelijker.

Rillend van de kou trok ze haar jurk over haar hoofd, terwijl ze de man in de gaten hield. Daarna kneep ze het water uit haar lange haar en schudde het los.

Hij kon zijn ogen niet van haar afhouden, maar het sierde hem dat hij niet op haar afkwam. In plaats daarvan pakte hij onverwachts Donar bij de teugels en zat al op diens rug voordat hij kans had gezien om weg te rennen.

‘Laat dat! Kom eraf!’ schreeuwde ze. Met haar dolk in haar hand wilde ze op hem afstormen, maar ze besefte op tijd dat ze daar niets mee opschoot.

‘Zo zo, wat een gevaarlijk wapen heb je daar,’ zei hij grijnzend.

‘Kom van mijn paard af,’ snauwde ze, terwijl ze op hem afliep.

‘Daar wil ik best over nadenken, maar alleen als je me vertelt hoe ik zo snel mogelijk bij het hof van Willem van Normandië kom.’

‘Dat weet iedereen toch.’

‘Behalve ik, want ik kom hier niet vandaan.’

‘Zweer je dat je van mijn paard af komt als ik het je vertel?’

Hij grijnsde. ‘Dat overweeg ik, ja, maar misschien is het voor jou veiliger als ik erop blijf zitten. Besef je trouwens dat je niet veel te eisen hebt? Nou, welke kant moet ik op?’

‘Lopend, bedoel je?’

‘Wie weet?’

Hij zat kaarsrecht op Donars rug, de teugels losjes in zijn hand, zo te zien klaar om het paard onder controle te brengen als dat ervandoor mocht willen gaan. Het verbaasde haar dat Donar nog steeds doodstil stond te wachten op wat komen ging, zijn ogen onophoudelijk op haar gericht. Hij verdroeg anderen alleen op zijn rug als zij duidelijk had laten merken dat ze het goed vond. En dan nog kostte het zo’n gelukkige de grootste moeite om hem naar zijn of haar hand te zetten.

‘Daarheen.’ Ze wees in de richting van Caen, omdat het weinig zin had om hem de verkeerde kant op te sturen.

‘Hoelang is het rijden?’

‘Minder dan twee uur, lopend een uur of drie, dus voor het donker ben je er. Maar dan moet je wel allebei je benen kunnen gebruiken en flink doorlopen. En kom er nu af,’ gebood ze.

Ze zag ongeloof op zijn gezicht. Opeens begon hij te lachen. ‘Je bent niet bang uitgevallen en dat mag ik wel. En omdat je zo’n gevaarlijk wapen hebt, hoef ik me er geen zorgen over te maken of je Willems burcht te voet veilig zult bereiken. Weet je...’

Hij nam haar lang op. ‘Een vrouw van hoge geboorte rijdt niet alleen langs onveilige wegen, en gaat al helemaal niet in haar eentje naakt in een meertje liggen spartelen. Maar je hebt wel een klassepaard, iedere edelman waardig. Je gedraagt je niet erg onderdanig,’ ging hij door. ‘In mijn eigen land zou ik er alles aan doen om een vrouw met zo’n goddelijk lijf beter te leren kennen. Hier heb ik helaas een andere missie.’

Isa reageerde er niet op, keek hem alleen maar aan.

‘Wie weet krijg ik wel een tweede kans,’ vervolgde hij. ‘Nog één ding... Hoe heet je eigenlijk?’

‘Isa.’

‘En verder?’

‘Isa van Normandië.’

Hij schoot in de lach. ‘Leuk geprobeerd. Ik wil dat je één ding onthoudt, Isa. Ik ben geen dief, en dus laat ik je paard voor je achter in de burcht van eh... je vader? Je oom? Je echtgenoot misschien?’ Zijn ogen twinkelden van plezier. ‘En misschien kan ik hem wel zelf aan je teruggeven als je daar aankomt. Tot ziens, Isa.’

Hij plantte zijn hakken in Donars zij en trok aan de teugels. Die bleef echter onbeweeglijk staan. ‘Hé, schiet op, beest.’ Geïrriteerd sloeg hij met een vlakke hand op Donars rug, ramde zijn hakken in diens flanken en probeerde met een ruk aan de teugels zijn hoofd in de goede richting te krijgen. ‘Wat krijgen we nou?’ gromde hij omdat er geen beweging in het paard kwam.

‘Nog wat moeite met rijden?’ vroeg Isa liefjes. ‘Misschien is het toch veiliger voor je als je gaat lopen. Dan weet je ook zeker dat je aankomt. Ik rij wel vooruit en zal je alvast aankondigen. Wat is je naam?’

‘Vervloekte hengst!’ De man deed een nieuwe poging om Donar aan het lopen te krijgen en keek haar daarna kwaad aan. ‘Wat bezielt dat beest? Hoe kan een vrouw op zo’n koppig kreng rijden? Is hij wel van jou?’

‘Daar kom je snel genoeg achter. Nog even en dan heb ik er ge-

noeg van om naar je gestuntel te kijken.' Ze nam hem uitdagend op. Door in te spelen op zijn manlijke eergevoel maakte ze hem nog kwader en werd hij hopelijk roekelozer.

'En wat dan?' briepte hij. 'Kom je me er dan af sleuren?'

Opnieuw ramde hij zijn hakken in de flanken van het paard, hard genoeg om hem pijn te doen, zag ze aan Donars ogen.

'Hou daarmee op en kom ervan af,' snauwde ze.

Als antwoord rukte hij aan de teugel.

'Je hebt erom gevraagd!'

Ze hief allebei haar handen op, haar vingers gestrekt, de handpalmen naar Donar toe.

De ogen van het paard lichtten op. Staan blijven tot ik je bij me roep, betekende dat gebaar. Het was een spelletje dat ze vaak speelden toen ze jonger was, maar hij was het niet vergeten.

Voor de zekerheid maakte ze het gebaar nog een keer.

'Veel plezier met paardrijden,' zei ze pesterig. Daarna draaide ze zich om en liep ogenschijnlijk rustig weg. In haar hoofd stormde het echter. Die man moest het niet wagen om Donar nog meer pijn te doen.

Achter haar hinnikte Donar. Ze moest zich geweld aandoen om zich niet meteen om te draaien. Nee, ze was nog niet ver genoeg. De afstand was te kort voor hem om goed op snelheid te kunnen komen. Meteen ging ze sneller lopen. Toen Donar echter opnieuw hinnikte, hield ze het niet meer en draaide zich om.

Alsof hij door een katapult werd afgeschoten, kwam hij recht op haar af. De man zag kans om zich in evenwicht te houden, wat op zich al een knappe prestatie was. Maar met deze snelheid gaf ze hem toch weinig kans om te blijven zitten. Pas toen Donar vlakbij was hief ze haar linkerarm. Meteen plantte het paard zijn hoeven stevig in de grond en kwam zo abrupt tot stilstand, dat de man over zijn hoofd vloog en met een kreet van pijn op de met keien bedekte bodem belandde.

Isa sprong direct op Donars rug en liet hem een eindje bij de man vandaan lopen.

‘Vervloekte feeks,’ schold die, terwijl hij overeind probeerde te komen. Vrijwel meteen zakte hij door zijn rechterbeen en smakte opnieuw tegen de grond. Hij kreunde en zijn gezicht verraadde dat hij veel pijn had.

‘Ik had je gewaarschuwd,’ zei ze triomfantelijk. ‘Hinkelend ga je het niet redden in drie uur.’

Hij deed nog een poging om overeind te komen, maar zakte meteen weer terug. Hij voelde aan zijn enkel en kneep er in. Zijn gezicht vertrok van de pijn.

‘Kruipen kan natuurlijk ook, maar dan doe je er nog langer over. Zal ik je voor morgenavond bij de hertog van Normandië aankondigen?’

‘Dat is te laat,’ kreunde hij. ‘De hertog moet vandaag op de hoogte worden gebracht.’

‘Waarvan?’

Hij kreunde weer. ‘Zeg hem dat Harold van Wessex door de graaf van Ponthieu gevangen is genomen. Vertel maar dat je dat hebt gehoord van Garvin van Winchester. Ik heb namelijk kans gezien om aan de mannen van Ponthieu te ontsnappen.’ Hij verplaatste kreunend zijn been. ‘Maar ben daarna in de listen van een verraderlijke vrouw getrapt en uitgeschakeld.’

Ze staarde naar de man die de naam Harold van Wessex had uitgesproken. Haar oma werd soms Dagna van Wessex genoemd. Waarom dat gebeurde was een van de dingen waar ze niets over kwijt wilde, maar die haar alleen maar nieuwsgieriger maakten.

‘Hoeveel is het je waard, Garvin van Winchester, als ik je boodschap doorgeef aan mijn oom?’

‘Je oom? Is hertog Willem je oom?’ Het lachen was hem inmiddels vergaan.

‘Ik begrijp dat je zo’n verraderlijke vrouw als ik niet gelooft. Toch vraag ik het nog een keer: wat is het je waard?’

‘Hertog Willem moet onmiddellijk op de hoogte worden gesteld,’ herhaalde hij.

Ze staarde over het meertje. Overal dansten wolken muggen

boven het wateroppervlak. Vlak naast het riet langs de oever sprong een vis op. Wilde ze voor donker in Caen zijn, dan mocht ze geen tijd verliezen.

‘Goed. Wat doen mannen zoals jij die zich beledigd voelen?’

‘Genoegdoening eisen.’

‘Je bent snel van begrip, Garvin van Winchester. Dus je zult wel begrijpen wat ik van je verlang voordat ik mijn oom van je bestaan op de hoogte breng.’

Zoals hij daar zat, onmachtig om overeind te springen, met samengeknepen lippen en afgewend gezicht. Als hij Donar niet opzettelijk pijn had gedaan, zou ze medelijden met hem hebben gekregen. Nu moest hij door het stof voordat ze redelijk tegen hem zou worden.

Hij bleef echter zwijgen en ontweek haar blik.

Ze liet Donar keren en reed een stukje bij hem vandaan.

‘Met wat geluk vindt iemand je hier morgen. Caen is die kant op,’ wees ze nog een keer. ‘Misschien zie ik je daar nog eens.’

‘Stop!’ riep hij toen ze weggaloppeerde.

Ze hield Donar in, liet hem keren en reed terug. ‘Had je nog wat te zeggen?’

‘Het is van het grootste belang dat je mijn boodschap aan hertog Willem overbrengt. En als je het zo graag wilt horen: ik vind je dapper en niet verraderlijk. Is dat genoeg of wil je dat ik je op mijn knieën om vergeving smee?’

Ze grijnsde. ‘Het kan ermee door. Voorlopig zal ik vergeten dat je mijn paard wilde stelen. Misschien lukt het me om je hier vanavond nog weg te laten halen, maar reken daar niet op. Tot morgenochtend red je het wel. Heb je wat te eten bij je?’

‘Nee. De soldaten van Guy van Ponthieu waren niet zo aardig om me iets aan te bieden,’ klonk het humeurig. ‘Waarom neem je me niet mee op je paard? Die hengst kan ons samen gemakkelijk dragen.’

Even aarzelde ze, maar hakte snel de knoop door. ‘Het spijt me, Garvin, maar daar ken ik je niet goed genoeg voor. Vertrouw me

maar, je wordt hier weggehaald, en de hertog hoort vanavond je boodschap nog.’

Ze diepte een stoffen zak op uit een van de zadeltassen en gooide die naar hem toe. ‘Zwart brood voor als je honger krijgt. Mijn waterzak is leeg.’ Daarna liet ze Donar weer keren en zette hem aan tot galop. Garvin hoefde niet te weten dat de machtige hertog van Normandië allang was vergeten dat hij een verre nicht had die Isa heette. De kans dat hij haar vanavond zou willen ontvangen was klein. Dan zou ze ergens in Caen onderdak moeten zoeken voor de nacht. Het laatste wat ze wilde was dat Garvin van Winchester daar getuige van zou zijn.